

ORPANA

N:0 1 1982

ORPANA

N:o 1 1982

**Tampereen seudun sukututkimusseura r.y:n
tiedotuslehti**

Toimituskunta

**Kaarlo Haapanen
Vesa Leppänen
Osro Merikoski**

Päätoimittaja Kaarlo Haapanen

**Puomikatu 7
33410 Tampere 41
puh kotiin 460464**

Seuran sihteeri Meri Tila

**Rimminkatu 25 B 4
33250 Tampere 25
puh kotiin 25124**

Seuran rahastonhoitaja Rakel Kivimaa

**Sampola
33540 Tampere 54
puh toiseen 32000, kotiin 54040**

Kansilehti

Kalevi Mäki-Kihniä

Puhtaaksikirjoitus Tarja Taskinen

puh toiseen 650200, kotiin 682518

Paino ja nidonta

Keskus-Kopio

**Hämeenkatu 18
33200 Tampere 20
Puhelin 30 546**

Tampere

ISSN-Tunnus 0354-128^X

Ilmoitus

Seuramme lenden saama suosio on yltänyt veroviranomaisiin saakka. Olemme saaneet kirjeen, jossa puheenjohtajan tiedusteluun on ystävällisesti - omien julkaisujemme verovapautusta koskevaan tiedusteluun, että

"ilmoittajan harjoittama toiminta ei ole sellaista verollista toimintaa, jota liikevaihtoverolain 1 §:ssä tarkoitetaan"

Virastokieleltä suomenkielelle käännettynä se tarkoittaa Orpaa ja seuran vuosikirjan painatuksen vapauttaamista liikevaihtoveron taakasta.

.....

Tampereen Kaupunginvaltuuston puheenjohtaja Vilho Halme lähettää seuralle ja seuran Sukututkimuspäivän osanottajille tervetuloa ja kiitoksensa kaupungin virastotaloon kokouksesta kiinnostuksesta - ja varsinkin talon taide-työskentelystä huomiosta.

.....

Urtekan laaja toimituskunta kiittää Vaasaan siirtynyttä seuramme jäsentä Thorolf Aspholmia. Kaukana jossakin pohjoisessa sijaitsevasta Vaasasta hän on luvannut olla jäsenen apuna etsittäessä selkoa ruotsinkielisille sanoille ja lausekkeille. Voitte jättää sanatiedustelut kirjallisuutena kokouksissamme. Ne toimitetaan Th. Aspholmille esille.

Toimitus tiedoittaa

Orpana kelpuutettu
kansainvälisiin
rekisteriympyröihin

Suomen ISDS-keskus ilmoittaa Helsingin Yliopiston Kirjaston
nimissä seurallenne seuraavaa:

Arvoisa julkaisija

Unescon toimesta on perustettu kansainvälinen kausijulkai-
suja koskevien tietojen rekisteröintijärjestelmä ISDS
(International Serials Data System). Sen tavoitteena on ai-
kakausslehtien, sanomalehtien ja sarjojen kansainvälisen re-
kisterin luominen. Jokaiselle lehdelle ja sarjalle annetaan
oma numerotunnus, kansainvälinen standardinumero ISSN (In-
ternational Standard Serial Number). Rekisteriä kehittää ja
ylläpitää Pariisissa sijaitseva kansainvälinen ISDS-keskus.
Suomessa järjestelmää hoitaa Helsingin yliopiston kirjasto,
jonne Opetusministeriön toimeksiannosta on perustettu Suo-
men ISDS-keskus.

Tampereen seudun sukututkimusseuran julkaisu Orpana on saa-
nut ISSN-tunnuksen 0359-128^X. Tunnus pyydetään painamaan leh-
den tuleviin numeroihin oheisen oppaan s. 10-11 ohjeiden mu-
kaisesti.

Tämä, kansainvälisiin rekisteriyhteyksiin pääseminen kannus-
takoon Tampereen seudun Sukututkimus seuran jäseniä palavalla
innolla kirjoittamaan Orpanansa sukututkimukseen liittyviä
havaintojaan. Orpanan tunnus tulee siis olemaan
ISSN - 0359-128^X.

Pasi Auusiluoma:

Tilastollinen "kuolema"
ja ikivanhat sivistyssuvut

"Miksi sivistyssuvut kuolevat", kysyy E.O.J. Wirilander artikkelissaan, joka julkaistiin Genoksessa v. 1930. Hän määrittelee suvun kuolemiseen viimeisen polven eli suvun viimeisen mieshenkilön kuolemaksi, ja suvun viimeisen mieshenkilön elämäntausta ja kuolema selvittävät koko suvun kuolemistavan. Suku tai sukuhaara siis kuolee, jos sillä ei ole miespuolista jälkeläistä. Tähän taas vaikuttavat seuraavat tekijät: selibaatti, joka on joko vapaaehtoinen tai muista syistä johtuva, lapsettomat avioliitot, pelkkien tyttärien syntyminen ja poikien kuoleminen ennen isäänsä. Wirilander kutsuu näitä tekijöitä tilastollisiksi kuolemissyiksi eli sukujen sammumisen ulkonaisiksi vaikutteiksi, joihin kaukaisemmat syyt päättyvät. Mutta mitä sitten ovat nuo kaukaisemmat syyt?

Sukujen perikato ei tapahdu yhtäkkiä, vaan se kehittyy useampien polvien kuluessa. Varhaisemmista polvista tekemiensä havaintojen perusteella Wirilander toteaa kaukaisempien syiden todella olevan olemassa, ja tällainen on mm. yksilöiden ruumiillisen ja henkisen oleuksen heikkeneminen eli degeneroituminen ("suvustaan heikkeneminen"). Degeneroitumiseen vaikuttavat ensinnäkin perinnölliset säännötömyydet, mutta osaltaan myös ulkonaiset tekijät. Perinnöllisten taipumusten syynä Wirilander pitää täydellisesti turmeltunutta sukukuntaa. Hän toteaa, että "myös monet taudit jättävät tuleville polville ainakin väistyvää laatua olevan taipumuksen samanlaiseen tautiin milloin suorastaan vallitsevasta ominaisuudesta ei ole kysymys". Mutta, "ikäni kuin käsi kädessä sairailloisten mielen tilojen

kansaa kulkee psykopaattisten, epänormaalien luonteenomaisuuksien esiintymisen suvussa. Sitkeästi ne kulkevat sukupolvesta toiseen, huolimatta terveen veren lisääntymisestä, jota avioliitot niihin ulkoapäin tuovat."

Toiseksi Wirilanderin mukaan sivistyssukujen rappautumiseen vaikuttaa sivistyneistön keskuudessa tavallinen tapa, että valitaan puoliso oman ikänsä keskuudesta. Kun henkilöt, joiden suvunjatkamiskyky on egyptä tai toisesta huonontunut, menevät keskenään naimisiin, esiintyy "degeneratio" yhä kasvavassa määrin jälkeläisissä. "Viimein se heissä kokonaan häviää". Tässä mielessä ovat sukulaisuusavioliitot sukujen rappautumisen syytä, mutta muuten, esimerkiksi talonpoikaissäestön keskuudessa, ei Wirilander näe niitä mitenkään vahingollisiksi. Sivistyssukujen sukulaisuusavioliittojen ja "yhä uusiutuvien perhesiteiden välityksellä kiusalliset sukuviat leviävät aina laajeneviin väestöryhmiin ja valmistavat maaperää sukujen alkavalle rappautumiselle". Wirilander huomauttaa vielä, että useiden tutkijoiden mukaan "sivistyssukujen alenemiseen pohjimmiltaan on syytä sekä hermosto- että kylläisten voimien kuluminen, jonka korkeampi sivistys ja hienostuneet tavat niin helposti aikaansaavat".

Lopussa Wirilander tekee yhteenvetoa ja esittää käsitteensä eri degeneroitumistyypeistä:

1. fyysillinen degeneroituminen: jälkeläisissä esiintyy epämuodostumia ja hermostauteja aistin- ja ajatuksen harhoista täydellisiin mielenviksisuuksiin
2. moraalinen degeneroituminen: ilmenee alkoholisuuna sekä kaikenlaisena hillittömyytenä ja tapojen turmeluksena
3. generatiivinen degeneroituminen: ilmenee suvunjatkamiskyvyn puutteena, jolloin henkilöt ovat lapsettomia tai heillä on heikkoja, nuorena kuolevia jälkeläisiä; Pohjolan sivistyssuvut kuolevat nimenomaan generatiivisen degeneroitumisen johdosta

"Degeneroituminen osoittautuu yksilöissä sekä henkisenä että ruumiillisena vajavaisuutena, joka yhä kasvavana ominaisuutena siirtyy sukupolvesta sukupolveen. Ja ennenkin tai myöhemmin se riistää suvun jäseniltä suvun säilymiselle välttämättömän elämäntarvon".

Orvo Lipponen:

Löytöretkellä arkistossa
tavoittaa kiinnostavuuksia

Ylimetsänhoitaja Orvo Lipponen tavoitti tutkimustensa yhteydessä kiinnostavan yksityiskohdan Inkoon historian kirjoista. Se on merkitty filmille 55581 ja kertoo kohtalokasta myllymatkasta vuodelta 1737. Siitä käy selville, että nuorten neitokaisten ei ollut kovinkaan helppoa - ainakaan turvallista liikkua ratsuteiden varsilla yksikseen ja itsekseen. Tietenkin selostus asiakirjoihin on merkitty ruotsiksi. Lukijakuntamme ottakoon selvää tarinasta. Ratkaistaan yhdessä jossakin tämän kevään kokouksessa, mitä ratsutien varressa tapahtui v. 1737.

Ratkaistava seuraavalla sivulla (toim. huom.)

25/6 27/6	Tapas	17. Juli	Wien	Wagner	Wagner
28/6 29/6		Rechenbeispiel	Wien	Wagner	Wagner
17/6 18/6	Frankreich	17. Juli	Wien	Wagner	Wagner
20/6 21/6	Frankreich	17. Juli	Wien	Wagner	Wagner
22/6	Frankreich	17. Juli	Wien	Wagner	Wagner
23/6 24/6	Frankreich	17. Juli	Wien	Wagner	Wagner

Das Beispiel ist ein Beispiel für die Anwendung der Methode der kleinsten Quadrate. Die Methode der kleinsten Quadrate ist eine Methode zur Bestimmung der Parameter einer Funktion, die die Abweichungen zwischen den beobachteten Werten und den berechneten Werten minimiert. Die Methode der kleinsten Quadrate ist eine Methode zur Bestimmung der Parameter einer Funktion, die die Abweichungen zwischen den beobachteten Werten und den berechneten Werten minimiert.

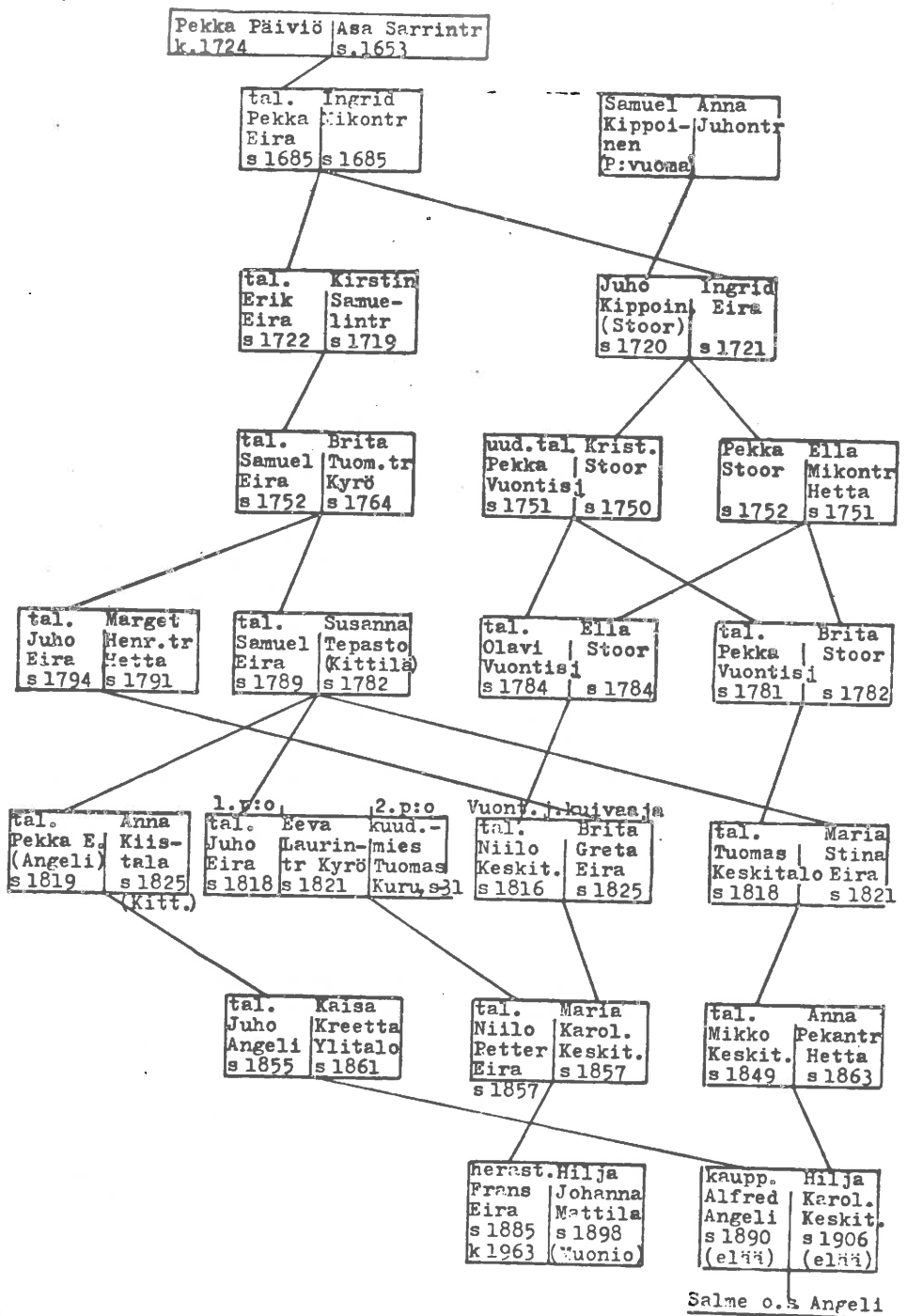
Toivo Tuominen:

Sukututkimusseuran kokouksessa kysyttiin kerran, onko tunnettu Enontekiöläinen kunnallismies, herastuomari Frans Oskar Eira sukua seuramme jäsenelle Salme Tuomiselle. Kysyjä oli tavannut Neljän-Tuulen-Lapin olojen tuntija Eiran radiohaastattelun yhteydessä 1950-luvun alussa. Tästä kiinnostus. Toivo Tuomainen palaa nyt asiaan ja kertoo paitsi Frans Eirasta myös muustakin kiinnostavasta - joka liittyy Käsivarren suurpitäjän Enontekiön pohjoisen osan vaiheisiin. Mainittakoon, että Enontekiön kunta on melko tarkkaan yhtä laaja kuin koko uudenmaan lääni. Toivo Tuomainen kertoo Frans Eirasta:

- Kyänyksessä on vaimoni Salme Angelin sukuun liit-
tyvä yhteys. Asiaan olisi voinut vastata yhdellä sanalla
- Kyllä!

- Mutta kun rupesimme kuitenkin vielä tarkentamaan
tämän sukuhaaran edesottamuksia, paljastui sieltä sen ver-
ran mielenkiintoisia ja nimenomaan Lapin erikoisolosu-
hteista johtuvia lisäpiirteitä sekä sukututkimuksen että
jopa maantieteenkin (!) alalta, että kenties tällainen vä-
hän pidempikin vastaus on paikallaan.

Oheessa olevasta kaaviosta tapahtumien kulku selviää-
kin. Mielestämmä tällainen kaavio on erinomaisen havain-
nollinen sukulaisuus-suhteiden selventäjä. Etelästä
ei tällankaltaisia "ympärikäymisiä" löydäkään, mutta poh-
joisessa Lapissa harvaanasuttujen erämaiden asukkaille
ne olivat tuttuja, normaaleja ja ehkä pakonkin sanelemia
ratkaisuja. Lapissa oli lisäksi paljon muutakin, mikä täy-
sin poikkesi eteläisen Suomen tavoista. Torpparilaitos
puuttui kokonaan, koska puuttuivat sateliskartanot, joilla
torppienpito-oikeus alkujaan oli, ja puuttuivat myöskin
muut säätyläistalot sekä isot tilat, joille torpanperus-
tamisoikeus myöhemmin myönnettiin. Uudistilat olivat to-
sin eräänlaisia "kruunun torppia". Sotilashenkilöitä on
turha hakea, koska Lappi oli vapautettu sotaväenotosta.

Sukunimet tavallisella kansalla olivat jo 1700-luvun alusta verrattain yleisiä. Hautaukset (ruumiinsiunaukset) toimitettiin usein kuukausimääriä kuoleman jälkeen, sillä pappi saattoi olla kolmenkymmenen penikulman päässä tunturien takana. Samasta syystä hätäkasteen vahvistus pitkittyi kuukausikaupalla ja ajoittui useinkin jonkin ison pyhän tietämiin. Ja niin edelleen. Eli niinkuin M. Suonpää Enontekiön kirkonkirjoja katseltuaan on pari kertaa huomauttanut: "kuin toisesta maailmasta":

Mutta tuohon kaavioon. Siitä nähdään, että päähenkilöme Frans Oskar ei tullut isänsä puolelta lainkaan Eirojen sukuun, mutta äitinsä kautta sitten jo parikin kertaa vahvistettuna. Lisäksi Vuontisjärven veljesten "symmetrisen kaunis" serkkuavioliitto tuo herastuomarin "Lapin vaarin" ja mumman etäiseksi pikkuserkuksi. Ja lopuksi onnellinen sattuma antoi Fransin isän äidin ensimmäisen puolison Juho Eiran jättämän talon mukaan hänelle sanoisiko biologisesti melko onnistuneen sukunimen "Eira". Sillä onhan äiti perintötieteellisesti aina isän väärtti (melkein):

Sanotaan, että jos lähisukulaiset menevät keskenään naimisiin, saattaa jälkeläinen niinsanoakseni pudota kauaksikin omenapuusta, tai sitten ei. Elikkä hyvät ominaisuudet voivat heiketä tai vahvistua. Herastuomarinme vaari, Niilo Olavinpoika Keskitalo, oli tällaisen liiton neljäs hedelmä. Hän varttui Vuontisjärven kylän hietaisissa maisemissa. Toimen mies kun oli nuoruudesta lähtien, oli Niilolla ennenpitkää kylän toiseksi komein talo, toistakymmentä lypsävää ja parikin hevosta. Harmaahirsinen mökki seisoi korkean rovan laidassa, minkä takia Niiloa kutsuttiin "Rovan Nikuksi". Jänkäniittyjä ja jokivarsia Nikulla oli vaikka millä mitalla karjaansa varten, mutta monet niistä kovin kaukana, aina Pöyrisjärvellä saakka. Senpä takia hän kiinnitti huomionsa kylän eteläpuolella sijaitsevaan Kurkkiojängkään. Mietti millä konstilla sen köyhän tuoton saisi kohentumaan. Ja löytyihän se ratkaisu: vettä. Vettä saavutti Kurkkiojängä; siitä se rieska levienisi. Niku silmäili kylän pohjoispuolella levittäytvää mahtavaa, kuutisen kilometriä pitkää Vuontisjärveä. Jonka

pinta oli monta sylvä hänen jänkkäänsä korkeammalla ja teki ainoan oikean johtopäätöksen: siellä sitä oli, Vettä. Tuli vuosi 1861, kevät ja järven vesi oli tavallistakin korkeammalla. Rovon Niku, "Uollon Niilo", oli jo parina kolmena kesänä kaiveskellut aina vapaa-aikoinaan uomaa heikoimmaksi katsomastaan kohdasta törmää kyläläisten naureskelun säestyksellä: "On siinä tievaa äijälle ja vielä äijän penikoillekin!" Nyt oli kuitenkin enää muutama sylvi matkaa ja sen jälkeen "iskettäisiin vähän Vuontisjärven suonta", niin kuin Niku rengilleen Joosepin Mikolle kehaisi. Järvi oli vielä osittain jäässä, mutta rannat sulia, kun Niku eräänä kuulakkaana ja aurinkoisena kevätpäivänä renkinsä kanssa puhkaisi pienen norosen tulemaan puhdasta Vuontisen vettä. Samaan aikaan puhkaisi pieni vesisuonikin tiensä kirren alta... "Höyräytethärpäs ja syyvähän tässä puuro ja katsotahan, vieläkö tarvithan kuokkas", äijä tyytyväisenä jutteli. Se puuro jäi Nikulta ja Mikolta syömättä heidän laukkoissaan tievan rinnettä ylös turvaan vesimassoilta. Puuropata jäi onneksi käteen! Siitä se varsinainen maailmanloppu sitten alkoi. Vesimassat mursivat lopunkin törmän. Puut ja pensaat lohkoutuivat kangastievan mukana alas pauhaavasta kosteudesta, ja kilometrien alueelta murtuvan jääpeitteen sekä isojen jäälohkareiden ja lauttojen hornamainen meteli ja kirskena kantautui aina reilun puolentoista penikulman päähän Hetan kylään saakka. Itse kyläläiset parin kilometrin päässä murtumakohdasta elivät Viimeisen Tuomion tunnelmissa. Naiset ja lapset itkivät, syntejä tunnustettiin; taisipa muutama pormestajanvaihdoskin kiiriä taivaalle, ja kylän vanhimman ja vauraimman talon, Vuontis-Jaakon pirtin vassamuurattu ja ensimmäinen uloslämpiviä halesi. Eikä tässä vaiheessa vielä kukaan arvannut, että tekijä itse, Niku-äijä, seisoi rovan harjulla puurokattila kädessä ja katseli renkinsä kanssa kauhun vallassa aikaansaannoksiaan. Näin entinen mahtava ja kalaisa Vuontisjärvi kutistui parikilometriseksi lätäköksi. Savi- ja mutavelli vyöryi Ounasjokeen ja sitä pitkin aina Kemiin saakka, niin että lohketkin, jotka olivat juuri nousemassa "hulluina kääntyivät takaisin merhen". Kittilän kuuluisa kynämies, "Vene-Aapo",

kirjoitti vielä kesäkuun puolivälissä muistiinpanoihinsa, että "aina on vesi yhtä seivisensä se on inettä mistä se piisaa". Ja Rovon Niku itse, toisen mies, saati että oli oman kyllä vihoissa, sai koko jokiverren kansan niin niskoilleen, ettei uskaltanut enää Kittilän markkinoille lähteä!

Tällainen oli Paulaharjun värikkästä kielestä pohoinpidetty lyhennelmä "Rovan Nikun Järvenlaskusta", tositaantumasta, joka osoittanee, ettei Rovon Niku, herastuomari Frans Oskarin vaari, suinkaan ollut puun juurelta minnekään vierinyt.

Mutta siihen kukaan ole täydellinen.

Arvoisa Herra

Vastauksin.

Piedustelturini Suomen sukututkimusseuralt: vastauksia eräisiin kysymyksiini, jotka aina silloin tällöin esitetään kurssilaisien tai seuran jäsenten taholta, haluan kertoa vastauksista tärkeimmät seikat kaikkien tiedoksi.

1. Sukututkijain yhdistysten katto-organisaationa toimii meillä Suomessa Suomen sukututkimusseura eikä tällöin seuran piirissä ole ajateltu muuttaa sen nimeä miksikään muuksi niinkuin on joskus ehdotettu.
2. Sukututkimustyöstä maksettaviin palkkioihin suosittelee Suomen sukututkimusseura sovellettavaksi kirkkoherranvirastojen käyttämät taksoja eli 30:- mk/tunti, kun tutkimustyö rajoittuu kirkonkirjoihin. Mikäli tutkitaan myös henkikirjoja ja muita vaikeampia lähteitä sovi perimä 40:- mk tunnilla.
3. Sukututkija tai genealogi nimityksen käyttämisestä todetaan, että sukututkija on laissa suojaamaton nimitys. Sitä käyttävät arkistovirkailijat meistä jokaisesta, jotka esim. vain kysyimme joitakin tietoja. Suositellaan kuitenkin sen käyttämistä oman nimen yhteydessä vain silloin, kun on jo alaan erehtynyt ja tekee tutkimuksia muista kuin omasta suvustaan. Genealogin nimitystä voinee käyttää vain henkilö, joka on virallisesti valkattu tutkimustyöhön. Meillä lienee vain yksi sellainen, aatelissukuihin naneutunut Ritarihuoneen genealogi, jona toimii maisteri Torsten G. Aminoff. - Kaikilliset kokeneetkaan sukututkijat eivät yleensä esiinny sukututkijan nimellä, vaan käyttävät varsinaista ammattinimitystään tai omia arvoja.

Jorma Räsänen

Elias Stephanus
Ahtärin lukkari
(jatk.)

Kuten viime kirjoituksessa mainittiin tavataan Elias Stephanus ensi kerran Ahtärin rippikirjassa 1789-1794 ja hän on merkintöjen mukaan ollut ensi kerran ehtoollisella 8.12.1792. Tämä pitää paikkansa, mutta vain sikäli kuin on kysymys hänen asumisestaan lukkarina lukkarin puustellissa. Täällä Gröndahlissa hän esiintyy ensi kerran vv 1789-1794.

Ahtärissä on noihin aikoihin ollut talo nimeltä Tapaninmäki ja sen talollisena on rippikirjassa vv 1754-1762 Elias Eliaanpoika syntynyt 1717, päivämäärää ei mainita. Hänen puolisonsa on ollut Brita Yrjöntyttö syntynyt 13.9.1724. - Täällä pariskunnalla on rippikirjassa lapsia seuraavasti

Matti Eliaanpoika	synt.	03.02.1742
Mikko "	"	18.09.1744
Maria Eliaantytär	"	07.07.1746
Anna "	"	04.12.1748
Brita "	"	1750
Elias Eliaanpoika	"	1752
Liisa Eliaantytär	"	1754
Vappu "	"	1756

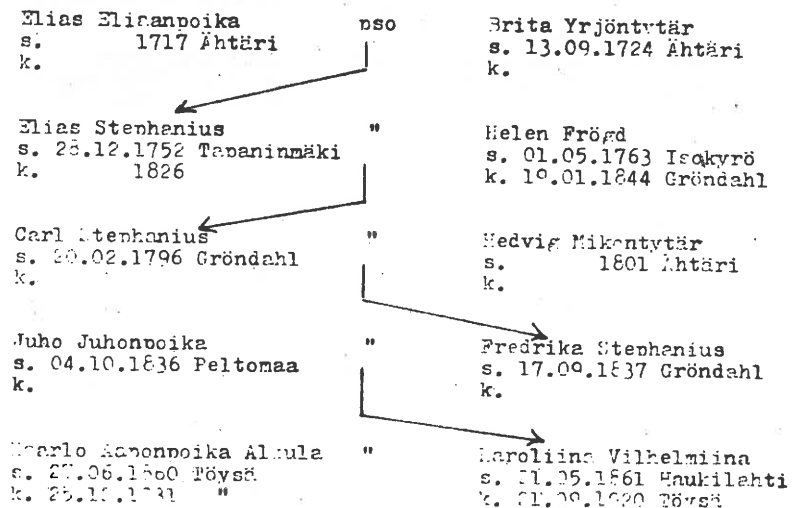
Muuhemmin on sitten Eliaan syntymäajaksi merkitty 28.12.1752, Britan 8.12.1750 ja Vapun syntymäajaksi 6.3.1756. Lapsia syntyy perheeseen vielä Susanna synt. 18.3.1759, Aapo synt. 13.7.1763 sekä Sofia synt. 5.5.1765.

Tapaninmäen kohdalla Elias Eliaanpoika sittemmin Stephanus on ainakin vielä v 1773.

Nelen Fröedistä mainittiin viime kirjoituksessa, että hän kuoli 1784 Värsön, mutta hänen vaihteita ei oltu enm-

ei seurattu. Helena on kuitenkin todellista ei v 1774
 muuttanut Veasaa sukunimensä luo ja niin onhanne m-
 net Veasaa rippikirjassa 1784-1789 sivulla 24 kolmannen
 korttelin talossa n:o 54 merkinnällä "jungfru". Hän ei ole
 siis piikana, taloustyöläisenä vaan sukulaisena. Oli sil-
 loin iältään jo 21-vuotias. - VV 1789-1796 rippikirjassa
 Helena on vielä Veasassa, mutta nyt hänet on merkitty vi-
 hityksi eli merkinnällä "Hustru". Hänen aviomiestään ei
 kuitenkaan mainita.

Tapaninmäen talollinen Elias Elianpoika muuttaa sitten
 talostaan ja esiintyy Ahtäriin rippikirjassa vv 1788-1793
 Sara-ahon torpan torpparina mukanaan vaimonsa Brita Yrjön-
 tytär ja lapset Aaro ja Sofia eli nuorimmat. Muut lapset
 ovat työssä eri taloissa ja joku laosista on jäänyt pitämään
 taloa Tapaninmäessä. Näin ollen siis näyttäisi, että Elias-
 lukkari on jossain muualla kirjoilla vv 1774 - 1788. Ehkä hän
 on jonkun lukkarin luona lukkarinammattiin oovimassa? Aivan
 ilmeiseltä kuitenkin näyttää, että hänen sukunimensä Stepha-
 nius on muokattu latinalaismalliseksi vanhasta kotitalostan
 Tapaninmäestä.

Johan Andersson Frögd s. 1683 Ramsberg k. 20.07.1767 Grävainen	"	Maria Andersdotter s. 1692 Moorbecke k. 05.03.1753 Grävainen
Anders Johansson Frögd s. 1711 Ramsberg k. 24.03.1780 Isokyrö	"	Anna Niska s. 1724 k. 05.12.1774 Isokyrö
Elias Stephanus s. 28.12.1752 Tapaninmäki k. 1826 Gröndahl	"	Helen Frögd s. 01.05.1763 Isokyrö k. 19.01.1844 Gröndahl
Carl Stephanus s. 20.02.1796 Gröndahl k.	"	Hedvig Mikontytär s. 1801 Ahtäri k.
Juho Juhonpoika s. 04.10.1836 Peltomaa k.	"	Fredrika Stephanus s. 17.09.1837 Gröndahl k.
Kalle Aaponpoika Alkula s. 27.06.1860 Töysä k. 25.12.1931 "	"	Karoliina Vilhelmiina s. 21.05.1861 Haukilahti k. 21.09.1920 Töysä
Alli Aliina Koro os Alkula s. 12.07.1902 Töysä	"	Jalo Aimo Koro s. 25.07.1883 Virrat k. 05.12.1961 "

Sukututkijan käsiin osuu joskus vanhojen asiakirjojen lomasta kiinnostavia "virallisia", painettuja lappusia. Tässä on oiva näyte eräästä. Teksti - koska se on viime vuosisadalta - on painettu vanhalla, koukeroisen kauniilla fraktuuralla. Siinä vaaditaan löydettäväksi tarkk'ampujapataljoonasta karannutta Frans Erik Fältiä tavoitettavaksi.

Hänet mahdollisesti tapaavat ilmoittakoon vaikka Turun lääninkansliiaan. Hänet on helppo löytää: Fr. E. Fält on "keskenkokoinen, vaaleanverevä punaisilla viikseillä varustettu, mustilla siviilivaatteilla, harmaalla lakilla sekä jaloissaan olevilla patzineilla vaatetettu".

Käänän efterlysning.

Endr skarpskytten wid 2:dra, Åbo, finska skarpskyttebataljon Frans Erik Fält, från Moilais by i St Marie loden, den 22 sifwite Juni afwilt sin tjänstgöring wid bataljonen och öfändt är, hwarest han för närvarande sig uppehåller, warder Frans Erik Fält, som är född år 1871, af medellång, tjuslätt med röda mustafärg samt wid afwiltandet iflädd swarta civila kläder, grå mössa och bottiner, härigenom allmänneligen efterlyst med uppmärksam till vederbörlig krono- och stadsbetjänte att honom noga efterspana och wid anträffandet till jagde bataljon införpas. Åbo Landskanslii, den 3 Augusti 1898.

Meinen esittämäkätulus.

Koska Tarkk'ampuja 2:osa, Turun, Suomen tarkk'ampujapataljoonassa Frans Erik Fält, Maarian pitäjän Moiloiden kylästä, viimekuluneen Kesäkuun 22 päivänä on poistunut palveluksestaan pataljoonassa ja tuntematonta on, missä hän nykyään oleskelee, niin kuulutetaan Frans Erik Fält, joka on syntynyt vuonna 1871, keskenkokoinen, vaaleanverevä punaisilla viikseillä, sekä poistuesaan puettuna mustiin siviilisiin vaatteisiin, harmaan lakkian ja patinat jalassa, täten yleisesti esittämöksi lehoitukseksi asianomaisille kruunun- ja kaupungin palvelijoille häntä tarkoin tiedustelemaan sekä tavattaessa sanottuun pataljoonaan pasittamaan. Turun Lääninkansliassa, Elokuun 2 päivänä 1898.

På Öfverordresembetetis wägnar:

Kuvernöödrinwikaston puolesta:

AXEL W. RYDMAN.

OSCAR ÄLGRÉN.